

Persones gusiluz

Amb el pas dels anys una acaba identificant nítidament les persones tòxiques... i fugint d'elles com d'una mala pedregada, *vade retro*.

Generen *mal rollo* allà on són, s'entesten a discutir quan no cal de les coses més absurdes, frueixen fent sentir-se culpables als altres, no es cansen mai de fer llenya de l'arbre caigut. ¡Ni boja desitjaries trobar-te-les en una illa deserta... !

Sovint sota la bonica i intel·lectual coartada de que són persones crítiques, inquietes, que busquen la perfecció o l'excel·lència, que qüestionen... Doncs sí, no es pot dir que no qüestionin. Tot, menys la seva legitimitat o autoritat moral per desqualificar la resta dels mortals.

¡Sort en tenim de les persones gusiluz! A diferència de les tòxiques, les persones gusiluz, com tothom sap, porten una llumeta dintre. Son discretes, de mida petita, modestes. A vegades la llumeta està apagada, però tu saps que hi és, que la porten i que s'encén quan la necessites.

Les persones gusiluz no ens suspenen senzillament perquè no ens examinen. No discuteixen coses absurdes perquè adoren la conversa tranquil·la, no ens fan sentir culpables perquè són felices quan riem plegats de les nostres misèries. Mai farien llenya de l'arbre caigut perquè solen fer altres coses més productives i perquè són compassives, en el sentit més profund i autèntic de la paraula compassió.

No sempre tenim a prop les persones gusiluz, però sembla com si un lligam invisible ens uneixi a elles en la distància i, encara que passi el temps, quan les tornem a trobar podem continuar la conversa en el mateix punt que la vam deixar.

Son la Fina, el Julio, la Litus, la Núria, la Mireia, la Iolanda, el Vicenç, l'Ernesto, l'Agustí, la Noelia... i l'àvia Montse, que quan se'n va anar fa unes setmanes ens va deixar una poesia tan gusiluz com ella:

*La mort no és res
No he fet més que passar a l'altra banda.
Jo segueixo sent jo, tu segueixes sent tu.
Allò que érem l'un per l'altre, ho seguim sent.
Dóna'm el nom que sempre em donares,
parlem com sempre em parlaves.
No facis ús d'un to diferent.
No adoptis una expressió solemne ni trista.
Segueix rient d'allò que ens feia riure plegats...*